

A bölcsek amulettje részlet (saját regény!)

Sehori Grimoldi helyzetéhez képest meg lehetőszen nyugodtan ül egy helyben a csuklóját ölelő bilincsek birizgálására koncentrálna. Jet fekete haja felénél fehérbe folyik át, míg a végén már a kristálytisza hó színében pompázik. Az éjsötét szemek érdeklődve tekintenek fel, mikor az üres helység ajtajánál motoszkálás majd kulcszörgés hallatszik.

- Öt perce van. – hallja az egyik ör tompa, szinte sutogó hangját a lezárt szobába jutni, majd az ajtó kinyílik és belép rajta a lány számára jól ismert férfi.

Az ismerős körülbelül az ötvenes éveiben jár, és ha nagyon jól figyelünk észrevehető arcán a lánnyal közös vonások halvány mértéke. Az ember fekete hajába ősz szálak vegyülnek, égbék szemei gyásszal és dühvel csillognak a lány alakjára pillantva.

- Sehori. – morogja a férfi mély baritonján, hangjában csalódottság és bizalmatlanság elevenedik meg keveredve egymással. A lány szeme unatkozva pillant a férfi borostás arcára és halk, rekedt hangon köszönti egy bólintással alátámasztva magát.
- Apám. – a szó csak úgy csöpög a gúnytól, mire a férfi arcizmai megfeszülnek. Kék szemek pupillái összehúzódnak, ahogy élesen előre lépve foglal helyet lányával szemben.
- Mért kell ezt minden héten eljátszanunk? Lassan a főparancsnok nem lesz hajlandó váltságdíjat venni érted. – morogja Sehori-nak és idegesen átfuttatja ujjait öreg fűrtjein. Sehori gúnyos mosollyal előrehajol, már amennyire a földbe ágyazott bilincs engedi, és apja hangerejét felvéve megszólal.
- Talán nem akarok a császár átkozott ölebe lenni, mint a család többi része. – mondja, de elhallgat, mikor apja keze hangosan csattan a közöttük lévő faasztalon. Ajkaira harapva, Sehori visszahúzódik székében, amely már szinte régi barátként fogadja őt, miután ez a sokadik alkalom az elmúlt 2 évben, hogy itt van.
- Te ezt nem érted! Még gyerek vagy, alig érted el az érettséget, mégsem úgy viselkedsz, mint egy 17 éves lány, hanem mint egy kölyök, akinek ellopták a kedvenc játékát! Fejezd be az értelmetlen támadásokat a katonákra, mert lehet, a következő alkalmat nem úszod meg élve! Csak nézz magadra! – mondja idegesen végig mutatva lánya testén.

Szavainak van igaz oldala. Sehori hófehér bőrét lila, zöld és kék zúzódások borítják, jobb oldalt arca feldagadt, melynek a főkapitány erőszakos pofonja az oka. Ránézésre meg lehet mondani, hogy a katonák most cseppet sem voltak kedvesek a büntetést illetően, mint az elmúlt alkalmakkor. Válaszra nem várva, a férfi éles mozdulatokkal, felemelt fejjel áll fel és fordít hátat lányának.

- A mai az utolsó, hogy fizettem a szabadságodért. Legközelebb kivégeznek, ha jól hallottam, ami Alton főkapitány mondott. – hangja kemény, nem remeg, mintha

egyáltalán nem érdekelné az, ami történhet. – Ma nem akarlak otthon látni, a testvéreid és anyád jobban csalódtak, mint én.

- Az a nő, nem az anyám! – morogja vészesen halk, dühös hangon Sehuri. A nő, aki ellopta anyjától ezt a férfit, nem érdemli meg, hogy anyának nevezze magát!
- Ne legyél tiszteletlen, te hálátlan lány! Csak neki köszönheted, hogy még egyáltalán meglátogatlak téged! – dörren fel a férfi hangja, melyből a düh csak úgy ömlik, és a lányára se pillantva kinyitja az ajtót, de nem tud még egy lépést tenni, ugyanis útját a körülbelül harmincas éveit közepén lévő főkapitány állja el.
- Lord Vinter Axender Grimoldi. Mily meglepetés. – üdvözli Alton rókaszzerű vigyorral arcán az idősebb férfit.
- Alton főkapitány. – bólint mereven Vinter és megkerülve a szőke férfit kilép a helységről nagy sebességgel sétálva a kijárat felé.

A csúfondáros mosoly még így sem hagyja el a hátborzongató férfi arcát, aki kis idő múlva belép Sehuri-hoz és bezárja az ajtót. A lány diszkrétan hátrébb próbál csúszni székében, hogy nagyobb távolságot tegyen Alton és maga között, de sajnos ez nem nagyon lehetséges. Nyelvére harap, és alig láthatóan nyel egyet, szeméit végig a katonák vezetőjén tartva. Tenyere izzad idegessége révén, melyet a férfi jelenléte generál a kapitány kuncogása pedig még jobban ráhossa a frászt.

- Áh, kedves Sehuri. Drága lótuszom. – lépdél lassan közelebb a szőke ember, míg csak néhány centire áll a bilincselte lány előtt. – Az apád, ismét fizetett a szabadságodért, de valamit tudnod kell. – simít a lány feldagadt, piros arcára, és a füléhez hajolva suttog. – Legközelebb, kihasználom a tehetetlenséged. – vándorol keze a lány, remegő derekára. – És miután elszórakoztam veled, kivégeztetlek, hogy ne fedhesd fel drága titkunk, mint eddig próbáltad. – az éhes pillantás, mellyel a perverz Alton megajándékozta Sehuri-t, hányingert küld a lány gyomrába.

Sokszor próbált embereket kérni, hogy segítsenek neki a molesztáló főkapitány ellen, de senki sem tette. Vagy nem hittek neki, vagy pedig egyáltalán nem mertek még csak a férfire se nézni. Annyi szerencséje volt eddig, hogy az érettség még nem történt meg, így mindig, ha baja esett az üzenetet küldött apjának, aki segített neki. Ám most már betöltötte a 17-et, többé magától kell ellátni a sebeit, és semmi sem akadályozza majd meg a férfit, hogy elvegye, amit akar.

- Most viszont muszáj elengedned, Alton. – villant egy győzedelmes, de alig láthatóan remegő vigyort a sötét szemű lány. – Különben valaki még itt talál. – suttogja kárörvendő hanglejtéssel, mire a rókavigyor kissé meginog, de aztán szilárdan fennmarad. Bárki, aki ismeri Alton-t, tudja, hogy előle nincs menekvés, csak ha átléped a határt, vagy a halál jön téged üdvözölni.
- Ez igaz, drága lótuszom, de nem menekülhetsz örökké. Legközelebb, ha elkaplak, jót fogunk szórakozni. – végszóra kicsatolja az előtte ülő lány bilincseit és egy tincset ajkaihoz vezetve megcsókol. – További szép napot. – ezzel elhagyja a helységet, miközben kék, díszes köpönyeget mögötte suhan.

Sehori kiengedi remegő lélegzetét és lassan talpra áll, mikor úgy érzi képes elindulni. *Perverz bájgúnár.* Gondolatai ezerrel cikáznak a cselekedetei körül, melyek ismét eme erőd mocskos, nyirkos falai közé hozták, miközben lassan megindul mögötte néhány őrral.

Sétált Avidad piacterén, mikor látta, hogy egy katona meglöpött egy gyermeket. A kislány könyörgött, hogy adja vissza neki a kenyeret, mert az anyukája beteg és ennie kell, de nincs másra pénze, viszont a kopasz, császári címet viselő katona csak nevetett és gyomron rúgta a szegény fiút. Egyszerűen nem nézhette tétlenül, hogy egy kisgyerekekkel így bánjanak, tehát ellátta a katona baját. Hátránya azonban akkor kezdődött, mikor megérkezett az erősítés és megverték majd leszerelték egy kábító tüvel. Így ismét itt kötött ki a Császári Hadsereg avidad-i állomásának egyik zárt helységében.

Az épület kapuján kívül állva úgy érzi, mintha egy hatalmas terhet vettek volna le válláról, és megkönnyebbülésében nem tud segíteni, de egy hatalmas sóhaj enged szabadon. Hátra pillant, és látja, hogy a kísérő őrk dühös pillantásokat küldve felé már a kapu túloldalán járnak ismét az épület, undorító falai között állva. Nyelve egyet, Sehori rohanni kezd a város Északi-fala felé, hogy ismét rejtekhelyén tudja tölteni az éjszakát.

Rohanása közben elhalad néhány katona mellett, majdnem beléjük ütközve, de olyan gyorsan tovább áll, hogy reagálni sincs idejük. A piactéren haladva, lihegése és az emberek csacsogása tölti ki füleit, mélyen belül pedig tudja, hogy ez a hely egy rácsok nélküli ketrec. Nem vágyik másra, csak a szabadságra. Egy jobb életre, ahol az embereket nem nyomják el úgy, mint itt Agreliviel-ben a népet. A főváros – Avidad – lakossága többet éhezik, mint valaha, mióta a jelenlegi császár uralkodik.

Magnacus Arende Egrandel. – gondolja Sehori felmászva az egyik többemeletes épület tetejére az ablakpárkányok segítségével. Egy pillanatra megáll, majd lihegését csillapítva folytatja útját a házak tetején egyensúlyozva. Ilyenkor nagyon örül emberfeletti hajlékonyságának és mászó képességének. – *Ezen évek alatt is, hogy az ország rengeteget romlott, senkinek sincs bátorsága ellene menni, csak a lázadóknak, de ők se tudnak mindent megtenni.* – cikáznak a lány gondolatai, ahogy figyel a alatta elterülő utcákon sétáló embereket. Némelyikükön rongyok találhatók, ám vannak olyanok, akiken arannyal, ezüsttel esetleg ritka rózsakvarccal díszített köpenyek lobognak. Sehori keze ökölbe szorul, annyira, hogy körme felsérti tenyerét vért folytatva végig a fehér bőrön.

Igazságtalan. Akik a császár pincsierei azokat jutalmazták, de akik nem hajlandóak egyik oldalra sem állni, vagy konkrétan Magnacus ellen vannak, azokat szemétként kezelik. Avidad csak halvány árnyéka régi önmagának, pedig a lakosság 70%-a a császárt szolgálja.

Gyáva férgek. – ugrik le a fal előtt az utolsó tetőről Sehori és kicsit pihen. Átfutni a városon még az ő állóképességét is próbára teszi. Remegő lábakon indul a falifut felé, ahol a kötél segítségével elindul felfelé. Izmai megfeszülnek saját – plusz a lift – súlyának emelése alatt, de levegőjét beosztva sikeresen felér a 13 méter magas fel tetejére, mely bástyaszerű őrzőhelyekkel van tele, amiket szintén katonák töltenek ki. Vigyázva, hogy az őrk meg ne lássák, a fal túloldalán lévő lifthez sétál és gyorsan beszállva halkán elkezd leereszkedni. A nap már lassan a horizonton jár, és a hold hamarosan felüti fejét testvérét pihenni küldve.

Sehori gyönyörködik a naplementében egészen addig, míg le nem ér a városon kívül élő erdő elé, hol olyan lények találhatók, melyek félnek az emberektől, ám mégis ha kell, tudnak veszélyesek, lenni. Ez a névtelen erdő Sehori második otthona, ahol boldogabb, mint az első helyen.